

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Lettelse af Konvertering m. m. af Kreditforeningslaan.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1360; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1935).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Stensballe): Ogsaa dette Lovforslag har været gennemdrøftet i Udvalget, og som naturligt er, har Udvalget modtaget en Deputation af Repræsentanter for Kreditforeningernes staaende Udvalg, der, som det staar i Betænkningen, navnlig udtalte sig om Lovforslagets § 3 og fremkom med en skriftlig Udformning til en ændret Affattelse af denne Paragraf, en Udformning, som blev antaget af det konservative Partis Repræsentanter, for saa vidt som de har benyttet den i et Ændringsforslag til Lovforslaget. Jeg kan i øvrigt henvise til Betænkningen, hvoraf det fremgaar, at den højtærede Indenrigsminister under et Samraad fremhævede, at Lovforslagets § 3 kun tillægger Indenrigsministeren Bemyndigelse til at stadfæste Ændringer i Kreditforeningernes Statutter, naar disse er vedtaget paa den i Statutterne angivne Maade, og at Bestemmelsen i § 3 angiver den yderste Grænse for, i hvilket Omfang Omskrivning af Laan kan finde Sted. Ændringsforslaget gaar derfor ikke ud over den Ramme, som angives af Lovforslagets § 3. Vi har for vort Vedkommende ikke ment, at der var nogen Anledning til at forhindre de Kreditforeninger, som ønskede det, i at faa deres Statutter ændret i Henhold til den videre Bemyndigelse, der er givet i § 3, og efter at vi er blevet oplyst om, at Ændringsforslaget holder sig indenfor den angivne Ramme, har vi ikke fundet Anledning til at foreslaa Ændringer i Lovforslaget, men indstiller dette til Vedtagelse uforandret.

Stein: Jeg beklager, at det ikke under Udvalgsbehandlingen har været muligt at naa til et fælles Resultat. Der er neppe noget Land, hvor Realkrediten spiller en tilsvarende Rolle som hos os, og man maa derfor efter vor Mening være overordentlig

varsom med at gribe ind i Forholdet mellem Laantagere og Laangivere paa en Maade, som kan svække Interessen for og Tilliden til Obligationsmarkedet. Vi har derfor fra første Færd stillet os paa det Standpunkt, at vi gerne medvirker til Foranstaltninger, som kan tjene til at fremme en Konvertering, men at vi ikke vil gaa med til unødigt at forrykke bestaaende Retsforhold med Risiko for, at dette kan give Bagslag i Fremtiden.

I det foreliggende Lovforslag er det, som det allerede blev sagt fra vor Side ved Lovforslagets første Behandling, navnlig Bestemmelsen i § 3 om Omskrivning af Gælden i lukkede Serier, der maa vække Betænknelighed. Som det den Gang blev paapeget, vil de her givne Bestemmelser førte ud i Praksis betyde, at Amortisationstiden forlænges i 15—20—30 eller flere Aar, saaledes at den i forskellige Tilfælde vil strække sig til op over Aar 2000. Det er efter vor Formening at gaa langt videre, end Formaalet berettiger til. Der er en Tilbøjelighed til i disse Tider ved enhver Lejlighed at flytte Byrden fra Debitor over paa Kreditor, men selv om man i en Krisetid anser det for ønskeligt eller fornødent at komme Laantagerne til Hjælp, kan det ikke motivere, at man for bestandig vil forrykke Forholdet til Ugunst for Laangiverne. Det var da ogsaa paa dette Punkt, Kreditforeningernes staaende Udvalg satte ind i deres Henvendelse til Landstingsudvalget, idet man anmodede om, at Bestemmelserne i Lovforslaget § 3 maatte blive ændret derhen, at Lempelsen i Almindelighed skulde begrænses til 2 Aar. Hvis Forholdene i Mellemtiden havde bedret sig, naa ja, saa skulde man vende tilbage til de normale Ydelser; i andet Fald kunde Lempelsen prolongeres. Men hvorledes det end gik, skulde de afsluttende Terminer overholdes, eventuelt ved at Laantageren til sin Tid ved den sidste Termins Udløb maatte optage nyt Laan. Det vilde ikke volde nogen som helst Vanskelighed, fordi Restlaanet til den Tid altid vil være meget ringe.

Det Forslag, der her blev stillet fra Kreditforeningsdirektørernes Side, imødekømt efter vor Opfattelse alle rimelige Forordringer, og det burde efter vor Formening have kunnet samle hele Udvalget og tillige have faaet Ministerens Tilslutning. Man vil jo ikke overfor denne Henvendelse kunne paastaa, at Kreditforeningernes Direktører er indstillet paa særlig at skulle gaa Laangivernes Ærinde. Kreditforeningerne er, som alle ved, Foreninger af Laantagere, og Direktørerne er derfor i første